

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/14/2016
Identifikačné číslo spisu:	9516100163
Dátum vydania rozhodnutia:	15.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9516100163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanej Ing. D. A., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 30. septembra 2012, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 28. októbra 2016, sp. zn. BB-3T 26/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e v o výrokoch o trestoch a náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 28. októbra 2016, sp. zn. BB - 3T 26/2016, uznal obžalovanú Ing. D. A. vinnou v bode 1/ zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a v bodoch 2., 2.1.1. a 2.1.2. zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 30. septembra 2012, na tom skutkovom základe, že

v bode 1

Ing. D. A., Q. D., C. A., Ing. T. X., Ing. V. A., JUDr. J. A., V. H., R. H., Q. K., S. Y., V. R., V. K., V. K., K. S., V. T. a iné v rámci tohto konania nestotožnené osoby ako členovia skupiny dlhodobo pôsobiacej, najneskôr od januára 2008 do júna 2010 na území Slovenskej republiky, najmä na území Bratislavského kraja a v zahraničí, ktorú skupinu v presne nezistenom čase na rôznych miestach, najmä na území mesta Bratislava, v obchodných centrách Polus, Au-park a iných miestach, zosnoval a založil Ing. Q. D. spolu s C. A., Ing. T. X. a inými osobami so zámerom systematického a sústavného páchania ekonomickej trestnej činnosti v podobe konaní súvisiacich s neoprávneným uplatňovaním

nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty formou simulácie vzniku zákonných podmienok a to najmä predkladaním fiktívnych účtovných dokladov dokumentujúcich fiktívny tovarový tok, respektíve tovarový tok nesledujúci hospodársku podstatu podnikania, daňových priznaní a iných dokumentov fiktívnej obchodnej činnosti, kde na činnosť tejto skupiny Ing. Q. D. spolu s C. A. a Ing. T. X. využívali osoby, ktoré stáli na strednom stupni riadenia tejto skupiny, a to Ing. V. A., JUDr. J. A., V. H., R. H., Ing. D. A., V. H., V. K., cestou príkazov a pokynov riadili ostatné nimi oslovené a získané osoby, najmä Q. K., S. Y., Mgr. D. H., V. R., V. K., V. K., T. F., A., K. S. a V. T., ktoré stáli na nižších stupňoch riadenia tejto skupiny, pričom uvedená skupina vytvorila reťazec v ďalších bodoch obžaloby vymenovaných obchodných spoločností na území celej Slovenskej republiky, najmä na území Bratislavského kraja a v zahraničí, a to tak, že založili a previedli na seba a iné osoby obchodné podiely, nadobudli splnomocnenia za účelom vykonávania oprávnení štatutárnych orgánov obchodných spoločností a vykonali iné opatrenia tak, aby mohli v týchto obchodných spoločnostiach: priamo alebo vydávaním príkazov riadiť ovplyvňovať a kontrolovať ich vzájomné obchodovanie najmä s produktom typu „webkarta“ a inými produktmi, v dôsledku čoho si potom za zdaňovacie obdobia od mesiaca august 2008 až do júna 2010 uplatňovali na príslušných daňových úradoch najmä intrakomunitárne obchodujúce spoločnosti nároky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty vo výške spolu 4.503.953,74 €, z toho 980.031,23 € bolo ku škode Finančnej správy Slovenskej republiky vyplatených a 3.523.922,51 € nebolo vyplatených z dôvodu začatia daňovej kontroly,

v bode 2

Ing. Q. D. a C. A. sa v presne nezistený deň, najneskôr v januári 2008, na presne nezistených miestach, najmä v meste Bratislava, dohodli o postupe, ktorý im umožní získavať finančné prostriedky prostredníctvom simulácie podmienok nároku na uplatnenie vrátenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, na základe čoho spoločne alebo osobitne oslovili Ing. T. X., R. H., JUDr. J. A., V. K., V. K., W. L., V. K. a D. A., ktorí ďalej oslovovali ďalšie osoby, medzi ktorými boli Ing. V. A., V. R., V. T., V. H., S. Y. a K. S., aby sa každý z nich na základe svojich možností a vedomostí podieľal na obchodovaní s rôznymi produktmi, najmä s produktom „webkarta“, ktorý zabezpečoval prístup k webhostingovej službe a ktorý sa obchodoval pod názvami „Karta Gold, Karta Party, Karta Personál, Iticket“, prípadne názvami podobnými, pričom papierový nosič informácií produktu typu „webkarta“ obsahujúci príslušné prístupové kódy k poskytovanej službe, zaliaty do celofánu, obstaral C. A. tak, že objednal jeho výrobu v spoločnosti TYPOSET, s.r.o. Bratislava, v počte 305.000 kusov s označením personalSK, companyGoldSK, partySK, companySK.

Uvedené osoby pracujúc v rôznych zoskupeniach a vetvách koordinovane i nezávisle vytvorili predpoklady na uvedenie produktu „webkarta“ do z hľadiska ekonomickej zmyslupnosti simulovaného obchodného cyklu, vyvíjajúc rôzne sprievodné marketingové aktivity tak, aby to nevzbudilo podozrenie príslušných daňových orgánov tým spôsobom, že vytvorili rôzne personálne prepojené reťazce obchodných spoločností, ktoré väčšinou výlučne s uvedenými komoditami vykonávali obchodovanie nesledujúce hospodársku podstatu podnikania vrátane tzv. intrakomunitárneho dodania do rôznych štátov Európskej únie umožňujúce predaj tovaru bez DPH, následnú možnosť odpočítania DPH, prípadne žiadanie nadmerného odpočtu DPH a vytvorili tak sieť domácich a zahraničných podnikateľských subjektov fakturačne obchodujúcich medzi sebou zväčša bez reálneho dodania tovaru,

a) prípadne jeho uskladnenia výlučne za účelom zabezpečenia úspešnosti daňovej kontroly, v rámci ktorej siete u zahraničných podnikateľských subjektov deklarujúcich nákup uvedených komodít prostredníctvom nie vo všetkých prípadoch presne zistených osôb zabezpečili simuláciu intrakomunitárneho dodania uvedených komodít do spoločnosti DANEMOOR, s.r.o., Praha, MELVIN CORP, s.r.o., Praha, NORVEGIA, s.r.o., Brno, ReObstav CZ, s.r.o., Břeclav, DABOECIA, s.r.o., Brno, Neweuropean, s.r.o., Ostrava z Českej republiky, tiež do spoločnosti Dr. Kekec d.o.o. a Vál Trading d.o.o. zo Slovinskej republiky, Bourne Kft., Martides Kft. z Maďarskej republiky a P. M. z Bulharskej republiky, V. K. podľa pokynov C. A. za finančnú odmenu previedol na seba v rokoch 2008 a 2009 obchodné podiely v spoločnostiach Martides Kft. Budapest a MELVIN CORP, s.r.o., Praha (tiež bol konateľom spoločnosti LUSEC, s.r.o., Bratislava), a ako konateľ týchto spoločností participoval na zabezpečovaní potrebných úkonov a daňových dokladov simulujúcich dodanie tovaru, V. K. sa dňa

07.03.2008 stal konateľom spoločnosti Neweuropean, s.r.o., Ostrava, ako konateľ týchto spoločností takisto participoval na zabezpečovaní potrebných úkonov a daňových dokladov simulujúcich dodanie tovaru,

b) u domácich podnikateľských subjektov na začiatku reťazca stojace spoločnosti vo svojom účtovníctve nevykazovali, prípadne vykazovali v nedostatočnom rozsahu, náklady na obstaranie uvedených komodít, hoci si zväčša uplatňovali nárok na odpočítanie DPH, a napriek tomu základe obchodné transakcie simulujúcich dokladov deklarovali predaj produktu typu „webkarta“ ďalším obchodným spoločnostiam, ktoré prostredníctvom do orgánov spoločností nimi dosadených osôb kontrolovali, čím postupne od mája 2008 vznikol reťazec obchodných spoločností, z ktorých časť podnikateľských subjektov stojacich na vnútrozemskej časti reťazca v období od 20.08.2008 do júna 2010 si ako registrovaní platcovia DPH na príslušných daňových úradoch v Slovenskej republike na základe fiktívnych nákladov nezákonne a v rozpore s ustanovením § 49 a nasl. § 79 zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty uplatňovali nároky na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, pričom na začiatku reťazca ako spoločnosti tvoriace fiktívne náklady ďalším spoločnostiam boli minimálne spoločnosti TEFFINGER, s.r.o., Bratislava, PS CARGO, s.r.o., Bratislava, GEMBAL, s.r.o., Bratislava, FLEXI SERVIS, s.r.o., Bratislava, European Business Solutions, s.r.o., Bratislava, sčasti LUSEC, s.r.o., Bratislava a JK- LONGUS, s.r.o., Bratislava, ako spoločnosti uplatňujúce si nároky na vrátenie nadmerného odpočtu vystupovali minimálne spoločnosti GEMONI, s.r.o., Bratislava, TOGO, s.r.o., Bratislava, MÉDIUM TRUST, s.r.o., Bratislava, OK 21, s.r.o., Bratislava, HUN SERVIS, s.r.o., Bratislava a JR OPTIMUM, s.r.o., Námestovo, JPF, s.r.o., Bratislava a v reťazci vystupovali aj ďalšie v tomto konaní podrobnejšie neskúmané obchodné spoločnosti. Všetky tieto transakcie umožnili vývojové, obchodné a zmluvné aktivity spoločnosti Earea Ltd. so sídlom vo Veľkej Británii a Arcadia, s.r.o., Bratislava, a to vo vzťahu k označeným osobám nasledovným spôsobom

v bode 2.1.

R. H., ako osoba spolupracujúca s Ing. Q. D. v koordinácii s C. A. využil svoje osobné kontakty, okrem iného aj za pomoci JUDr. J. A. k tomu, aby získal osoby Q. K., Ing. D. A., Mgr. D. H., S. Y., A. H. a T. A., ktorí založili obchodné spoločnosti alebo previedli na seba obchodné podiely v spoločnostiach: JPF, s.r.o., Paraseco, s.r.o., Prosperita Plus, s.r.o., JK-LONGUS, s.r.o., Abdiam, s.r.o., MÉDIUM TRUST, s.r.o., HUN SERVIS, s.r.o., LONGUS, s.r.o., Daboecia, s.r.o. a OK 21, s.r.o., ktoré sa následne zúčastňovali na vytvorení reťazca obchodných spoločností, a ktorých činnosť spočívala aj v tom, že:

v bode 2.1.1.

R. H. ako konateľ spoločnosti HUN SERVIS, s.r.o., Bratislava (predtým so sídlom Horný Bar) po predchádzajúcej koordinácii a pokynoch od Ing. Q. D., C. A. a Ing. D. A. v období od septembra 2008 do novembra 2008 obdržal od Ing. D. A. fiktívnu dodávateľskú faktúru č. 28010001 zo dňa 10.09.2008, podľa ktorej mu spoločnosť JPF, s.r.o., Bratislava predala 5448 kusov produktu „webkarta“ v hodnote 6.263.208 SK (207.900,42 Eur) s DPH, pričom nadobudnutie tohto produktu spoločnosť JPF, s.r.o., Bratislava deklarovala taktiež fiktívnymi účtovnými dokladmi od spoločnosti GEMBAL a FLEXI SERVIS, s.r.o., uvedenú faktúru zaradil do účtovníctva spoločnosti a na základe nej uplatnil v daňovom priznaní k DPH podaného dňa 14.10.2008 na Daňovom úrade Dunajská Streda za zdaňovacie obdobie september 2008 nadmerný odpočet DPH vo výške 2.069.989,74 SK (68.711,10 Eur) spojený s nákupom produktu „webkarty“, ktorý spoločnosť JPF, s.r.o., Bratislava deklarovala ako nákup od spoločnosti GEMBAL, s.r.o., a táto deklarovala ako nákup od spoločnosti FLEXI SERVIS, s.r.o., Bratislava, pričom k uvedenému dodaniu produktu „webkarta“ v označenom reťazci spoločností v skutočnosti nedošlo, medzi spoločnosťami neboli vykonané žiadne úhrady a následne R. H., ako konateľ spoločnosti HUN SERVIS, s.r.o., Bratislava, deklaroval fiktívnymi účtovnými dokladmi intrakomunitárne dodanie produktu „webkarty“ do spoločnosti ReObstav CZ, s.r.o., Břeclav, Česká republika za sumu 5.268.646,- Sk (207.900,42 €), čím si spoločnosť HUN SERVIS, s.r.o., Bratislava ku škode štátneho rozpočtu SR neoprávnene uplatnila nárok na odpočet DPH v celkovej výške 33.194,19 €,

v bode 2.1.2

R. H. ako konateľ spoločnosti HUN SERVIS, s.r.o., Bratislava (predtým so sídlom Horný Bar) po predchádzajúcej koordinácii a pokynoch od Ing. Q. D., C. A. a Ing. D. A. v období od apríla 2009 do február 2010, obdržal od Ing. D. A. fiktívne dodávateľské faktúry vystavené spoločnosťou JK - LONGUS, s.r.o., Bratislava, v zastúpení Q. K. deklarujúce dodanie 341.355 kusov produktu s označením „webkarta“ v celkovej výške 16.345.232,48 € s DPH, na základe, ktorých si na Daňovom úrade Dunajská Streda uplatnil v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2009 podanom dňa 18.06.2009 nárok nadmerný odpočet DPFI v sume 200.222,30 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2009 podanom dňa 27.07.2009 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 341.748,53 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie júl 2009 podanom dňa 21.08.2009 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 500.608,51 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2009 podanom dňa 04.09. 2009 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 489.555,72 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2009 podanom dňa 01.10.2009 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 250.986,01 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie október 2009 podanom dňa 25.11.2009 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 150.640,85 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie december 2009 podanom dňa 25.01.2010 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 101.002,90 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 2010 podanom dňa 25.2.2010 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 35.224,72 €, v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie február 2010 podanom dňa 25.03.2010 nárok nadmerný odpočet DPH v sume 10.944 €, pričom k vyplateniu nadmerného odpočtu v celkovej sume 2.031.319,39 € nedošlo z dôvodov začatia daňovej kontroly.

Uvedeným konaním si obvinení ako členovia zločineckej skupiny, svojím cieľným a koordinovaným konaním v miere ako je popísané vo výroku tohto rozsudku spoločne s vo výroku menovanými osobami neoprávnene uplatnili nárok na odpočet DPH v celkovej výške 4.503.953,74 €, z toho 980.031,23 € bolo ku škode Finančnej správy Slovenskej republiky vyplatených a 3.523.922,51 € nebolo z dôvodu začatia daňovej kontroly vyplatených, teda

obžalovaná D. A. v bode 1/ bola členkou zločineckej skupiny a bola pre ňu činná, v bodoch 2, 2.1., 2.1.L.a 2.1.2/ si neoprávnene vo veľkom rozsahu uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty.

Obžalovaná Ing. D. A. bola za to odsúdená podľa § 277 ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 37 písm. h/, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 40 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaná bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. obžalovanej bol uložený peňažný trest vo výmere 10.000 Eur. Podľa § 58 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, sa obžalovanej uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bolo poškodené Finančné riaditeľstvo SR, Lazovná 63, Banská Bystrica, IČO: 42499500 odkázané s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Po vyhlásení rozsudku prokurátor i obžalovaná zhodne uviedli, že sa vyjadria v zákonom stanovenej lehote. Obžalovaná 09. novembra 2016 (napísané je 07.11.2016, na poštu bolo podané 08.11.2016) písomne zahlásila proti tomuto rozsudku odvolanie do výroku o treste s tým, že ho odôvodní jej obhajkyňa. Rozsudok bol doručený prokurátorovi 16.11.2016, obhajkyňi 21.11.2016 a obžalovanej 23. novembra 2016.

Obžalovaná prostredníctvom obhajkyne 1. decembra 2016 v dôvodoch odvolania uviedla, že uložený trest odňatia slobody v jeho výmere i v jeho nepodmienečnosti, vzhľadom na všetky okolnosti tejto

trestnej veci, hlavne na celkový postoj obžalovanej od začiatku konania je prísny. Jednoznačne ide o trest represívny. Súd pri jeho ukladaní sa neriadil dôsledne zásadami ukladania trestu, najmä pokiaľ ide o ukladanie trestu spolupracujúcemu obvinenému, najmä má na mysli ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3, § 51 a § 49 ods. 1 Tr. zák. V danom prípade mal možnosť pri použití § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. uložiť obžalovanej aj trest nižšej výmery, ktorý by bolo možné podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložiť. Od začiatku trestného stíhania spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, už pri jeho začatí požiadala vyšetrovateľa o možnosť spolupracovať, a tak významne prispieť k objasňovaniu závažných skutočností tejto trestnej veci. Súd sa s touto skutočnosťou nedostatočne vysporiadal, pretože v rozsudku uviedol, že obžalovaná vo výpovediach nijako zvlášť neobjasňovala fiktívny charakter účtovných operácií a usvedčovanie spoluobžalovaného Ing. D. nie je plnohodnotným prispievaním k odhaleniu pravdy. S tým nemožno súhlasiť, pretože uvádzala prakticky všetky okolnosti, ktoré následne boli zistené, a preto mal súd akceptovať návrh prokurátora, ktorý v záverečnej reči jej navrhol uloženie podmienčného trestu. Prokurátor k takému návrhu dospel na základe znalostí okolností, ktoré viedli k odhaleniu pravdy aj ohľadne ďalších obvinených, ktorí už boli právoplatne odsúdení. Aj vďaka jej spolupráci bola odhalená účasť ďalších obvinených, ako aj samotného Ing. Q. D. na spáchaní trestnej činnosti, tiež aj celková hierarchia zločineckej skupiny, výrazne sa zrýchlilo konanie a bolo možné usvedčiť a pred súd postaviť celú zločineckú skupinu. Nie všetky jej výpovede, pokiaľ ide o napomáhanie v rámci vyšetrovania sú založené vo vyšetrovacom spise, pretože tieto úkony boli vykonávané podľa § 196 až § 198 Tr. por. a o týchto úkonoch mali znalosť iba vyšetrovateľ a prokurátor. Súd si v podstate protirečí, keď pri ukladaní trestu zohľadňuje jej priznanie ako poľahčujúcu okolnosť (na 11. strane), v rozpore s tým uvádza, že jej priznanie je „púhym priznaním sa“, ktoré vzhľadom k známym okolnostiam prípadu nie je možné hodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v napomáhaní objasňovania trestnej činnosti ... V prípravnom konaní však proti nej bolo podľa § 228 ods. 1 Tr. por. prerušené trestné stíhanie práve s poukazom na jej postavenie v konaní ako spolupracujúcej osoby. Nestotožňuje sa ani s tým, že suma nadmerných odpočtov, ktorá sa vyšplhala cez sumu dvoch miliónov Eur bola jednoznačne dôsledkom jej konania, čo však aj súdu je známe z ďalších vykonaných dôkazov v prípravnom konaní. Priznala svoju účasť na týchto transakciách, ktoré však boli v konečnom dôsledku deformované ďalšími osobami, čo vyplýva aj z vykonaných dôkazov a zo samotného spisového materiálu, ktorý bol k predmetnej veci pripojený. Pokiaľ ide o uloženie peňažného trestu vo výmere 10.000,- Eur, tento považuje za primeraný, vzhľadom k samotnému charakteru trestnej činnosti, ktorej sa priznala, tento úprimne oľutovala. Vzhľadom na doterajší jej život, ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, navrhla, aby Najvyšší súd SR podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok pre chyby v napadnutom výroku o treste, preto že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol rozsudkom a uložil jej trest odňatia slobody s podmienčným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Odvolanie obžalovanej a jeho odôvodnenie k nemu bolo na vedomie s právom vyjadriť (§ 314 Tr. por.) sa k nemu zaslané prokurátorovi 16.11.2016 a 12.12.2016, pričom doposiaľ takého podanie nebolo odvolaciemu súdu doručené.

Trestný spis, sp. zn. BB-3T 26/2016, s odvolaním obžalovanej bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo odvolací súd) predložený 16. decembra 2016.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na základe tohto postupu zistil, že odvolanie obžalovanej Ing. D. A. je dôvodné.

Začiatkom je potrebné zdôrazniť, že v trestnej veci pod sp. zn. BB-3T 13/2016, na hlavnom pojednávaní konanom 25. októbra 2016 (č.l. 185 - 187 trestného spisu) obžalovaná Ing. D. A., po poučení v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. a upozornení na možnosť inej právnej kvalifikácie skutku - ako dokonaného trestného činu podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, vyhlásila že je vinná zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne obžalovaná bola predsedom senátu

poučená v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por., že súd bude postupovať primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Tr. por. a súčasne bola poučená, že súdom prijaté vyhlásenie o vine zo skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Obžalovaná na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Tr. por. odpovedala kladne „áno“. Na základe toho prokurátor navrhol súdu, aby vyhlásenie obžalovanej Ing. A. prijal s tým, že nemá námietky voči právnej kvalifikácii formulovanej v rámci verejného zasadnutia a upozornenia na možnosť zmeny právnej kvalifikácie. Súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovanej Ing. D. A. o uznaní viny. Súd oznámil, že podľa § 257 ods. 8 Tr. por. dokazovanie v rozsahu, v ktorom obžalovaná priznala spáchanie skutku, sa nevykoná, vykoná sa iba dôkazy súvisiace s výrokom o treste a obžalovanú vypočuje k účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

Obžalovaná vypovedala ku skutkom uvedeným v obžalobe súvisiace s obžalovaným Ing. Q. D., ktorého z nich usvedčovala.

Na hlavnom pojednávaní uvedeného dňa súd uznesením podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčil na samostatné konanie trestnú vec obžalovanej Ing. D. A. a táto vec bude ďalej vedená pod sp. zn. BB-3T 26/2016. Súčasne obžalovaná, jej obhajkyňa a prokurátor súhlasili so skrátením lehoty na prípravu na hlavné pojednávanie, ktoré súd určil na 28. októbra 2016 o 10.45 hod. na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica v pojednávacej miestnosti č. 208, čo tieto procesné strany vzali na vedomie a obžalovaná a jej obhajkyňa opustili pojednávaciu miestnosť. Na takto odročenom pojednávaní v prítomnosti obžalovanej, jej obhajkyne a prokurátora súd vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to registra trestov, výpis zo zoznamu páchatel'ov z pôvodného spisu, do tej doby nežurnalizovaný. Na otázku predsedu senátu obžalovaná odpovedala, že je dobrovoľne nezamestnaná, pomáha jej rodina, vybavuje si živnosť na sprostredkovateľskú činnosť - predaj nehnuteľností, žije vo štvorizbovom družstevnom byte, nevlastní žiadne nehnuteľnosti, vlastní motorové vozidlo, iný majetok nemá. Keďže strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil právo na záverečné reči.

Prokurátor v nej uviedol, že skutkovým stavom sa nebude zaoberať s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaná sa k trestnej činnosti, ktorá jej je obžalobou kladená za vinu, v celom rozsahu priznala a podľa názoru obžaloby je trestná činnosť preukázaná i všetkými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť vyšetrovacieho spisu. Pokiaľ ide o úvahy smerujúce k výmere a druhu trestu, je potrebné poukázať vo vzťahu k obžalovanej na to, že treba na ňu hľadiť ako na osobu, ktorá doteraz súdne trestaná nebola. Ako priťažujúcu okolnosť je potrebné hodnotiť to, že sa dopustila viacerých trestných činov ako poľahčujúcu okolnosť to, že sa k trestnej činnosti priznala a zároveň popísala i podiel trestnej činnosti iných osôb. S prihliadnutím na vyhodnotenie priťažujúcich a poľahčujúcich okolností navrhol, aby súd s prihliadnutím na § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. obžalovanej uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom s probačným dohľadom na dobu piatich rokov. Zároveň vzhľadom k okolnostiam, že trestnou činnosťou sa snažila získať peňažný prospech, resp. táto činnosť k takému cieľu smerovala, navrhol uložiť jej aj peňažný trest vo výške 30.000,- Eur a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložiť jej náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka.

Obhajkyňa obžalovanej v záverečnej reči uviedla, že ku skutkovému stavu sa nebude vyjadrovať, pretože jej mandantka sa k trestnému činu v plnom rozsahu priznala, oľutovala, na pojednávaní urobila vyhlásenie o vine. Od začiatku trestného stíhania obžalovaná spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní a vďaka jej súčinnosti sa podarilo usvedčiť aj iných páchatel'ov. Vzhľadom na tieto skutočnosti ako aj na to, že u nej v tomto prípade prevažujú poľahčujúce okolnosti, navrhla, aby súd k týmto prihliadol a uložil jej trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, zníženú podľa § 39 Tr. zák. a aby tento trest uložil podmienne. Ak má súd za to, že je potrebné aj uloženie peňažného trestu, vzhľadom na súčasnú situáciu obžalovanej navrhla, aby jej uložil tento trest nižší, než ako to navrhol prokurátor, pretože zrejme až takýto trest nebude reálne v súčasnosti schopná zaplatiť.

Obžalovaná Ing. D. A. v záverečnej reči sa pripojila k vyjadreniu jej obhajkyne. Právo posledného slova nevyužila.

Na to bol vyhlásený rozsudok, ktorý je zhodný s jeho vyhotovením a ktorý je predmetom tohto odvolania.

Podľa § 257 ods. 5 Tr. por., okrem iného je stanovené, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Citované ustanovenia v danom prípade nedovoľujú preskúmať výrok o vine. Obžalovaná v odvolaní nenamietala porušenie práv na obhajobu a odvolací súd zo spisu nezistil žiadne také závažné porušenie obhajobných práv obžalovanej, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por., posledná veta.

V dôsledku uvedeného odvolací súd výrok o vine vypustil z prieskumu jeho zákonnosti a odôvodnenosti ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Z rovnakého dôvodu nebude prihliadať ani na skutočnosti uplatnené v odvolaní týkajúce sa výroku o vine. Preskúma iba výroky o trestoch a výrok o náhrade škody.

Za zločin podľa § 296 Tr. zák. možno páchateľovi uložiť trest odňatia slobody od 5 rokov do 10 rokov a za zločin podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. možno páchateľovi uložiť trest odňatia slobody od 7 rokov do 12 rokov. Z toho je zrejmé, že najprísnejšie trestný z týchto zločinov je podľa § 277 ods. 4 Tr. zák.

Vo vzťahu k výroku o uložení trestu odňatia slobody odvolací súd konštatuje, že nie je zákonný. Prvostupňový súd v ňom opomenul uviesť, že ho ukladá ako úhrnný aj vo zvýšenej výmere za súčasného mimoriadneho zníženia. Vo výroku o treste je totiž použité iba ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák., bez ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. Pri takomto postupe súd nemal prihliadať k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. por., pretože táto skutočnosť je vyjadrená už v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. Išlo by o dvojité zohľadnenie tej istej okolnosti v neprospech obžalovanej, čo zákon nedovoľuje. K pochybeniu došlo aj pri ukladaní zmierneného trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., pretože z vykonaných dôkazov, ako na to poukazuje aj súd prvého stupňa, vyplynuli skutočnosti, ktoré napĺňali mimoriadne zníženie trestu nielen podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., ale aj podľa ods. 2 písm. e/ § 39 Tr. zák. Práve na tieto skutočnosti bolo poukázané v záverečných rečiach prokurátora a obhajkyne, ktorá tým argumentovala aj v odvolaní, čo súd nezohľadnil pri ukladaní trestov, hoci tak mal urobiť, a to prípadne aj po doplnení dokazovania v tomto smere.

Obžalovaná bola totiž právoplatne uznaná za vinnú z dvoch zločinov. V zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pojem „zákonom ustanovenej“ treba vykladať podľa súdnej praxe a ustálenej judikatúry (napr. rozhodnutie č. 32 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR 4/2009) tak, že ide o sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

To znamená, že horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby (najprísnejšia) 12 rokov sa mala v danom prípade podľa § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. znížiť o jednu tretinu (z 5 rokov, čo je 60 mesiacov), t.j. o 1 rok a 8 mesiacov, teda na 10 rokov a 4 mesiace.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení upravená horná hranica 10 rokov a 4 mesiace sa mala podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v danom prípade zvýšiť o jednu tretinu, ale nie podľa § 38 ods. 8 Tr. zák., pretože ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. nemá rovnaký spôsob zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby, čím sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal. V dôsledku toho je uložený trest odňatia slobody nepreskúmateľný.

Až následne podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. súd mohol, ak boli pre to splnené zákonné podmienky, mimoriadne znížiť vyššie uvedeným spôsobom určenú trestnú sadzbu, uložením trestu odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov. V danom prípade dolná hranica trestnej sadzby bola 7 rokov, bez akejkolvek jej úpravy.

Uvedený postup v napadnutého rozsudku, ohľadne výrokov o treste odňatia slobody nie je odôvodnený, pretože z neho nie je zrejmé, akým zvyšujúcim a znižujúcim spôsobom prvostupňový súd dospel k úhrnnej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody. Chýba aj úvaha tohto súdu o spravodlivej a zákonnej diferencovanosti trestu u obžalovanej vo vzťahu k spolupáchateľom s prihliadnutím na ich mieru zavinenia, o ktorej súd konštatuje iba vo všeobecnej rovine, bez jej konkretizácie a značne kontraproduktívne.

V odôvodňujúcej časti rozsudku od strany 8 po stranu 11 totiž „prvostupňový súd cituje ustanovenia § 34, § 36, § 37, § 38 ods. 3, ods. 4 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Tr. zák. V ďalšom poukazuje na to, že obžalovanej poľahčovalo to, že k spáchaniu trestnej činnosti sa priznala a že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život. Priťažovala jej okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., teda že spáchala viac trestných činov. Vo vzťahu k predchádzajúcej a s touto vecou súvisiacej veci, ktorej výsledok z hľadiska úvah o treste nemožno opomenúť, aj v rámci tohto konania sa súd rozhodol využiť § 39 ods. 1 Tr. zák. Nemohol totiž nebrať do úvahy predchádzajúce konanie v podstate o tej istej veci (3 T 4/2013 a následné odvolacie konanie), v rámci ktorej sa prokurátor s ostatnými obžalovanými, ktorých možno považovať za hlavných páchatel'ov trestnej činnosti, dohodol na relatívne miernych trestoch odňatia slobody. Ešte miernejšie tresty odňatia slobody (4 roky, resp. podmienené tresty) boli uložené ďalším obžalovaným, ktorých miera zaangažovanosti do schémy bola nižšia. U týchto obžalovaných súd konštatoval, že bolo by naozaj minimálne zvláštne a princípom spravodlivosti sa priečiace, ak by súd len z dôvodu nepriznania sa a využitia všetkých práv na obhajobu osobám, ktoré v podstate len plnili príkazy v hierarchii vyššie postavených osôb - najmä A., D. a X., uložil prísnejšie tresty než strojom a organizátorom trestnej činnosti.

Obžalovanú (napriek tomu, že prokurátor ju „právne“ označil za organizátorku) skutková veta obžaloby radila do hierarchicky stredného stupňa riadenia zločineckej skupiny. K tomu sa aj priznala, čím nespochybnila ani rozsah svojej činnosti, čo súd v takýchto prípadoch musí akceptovať (najmä uplatňovania nadmerných odpočtov do schémy zapojenia firmy Hun Servis, s.r.o.) a nemôže ho rozširovať - a to napriek tomu, že ani v tomto smere nie je súdu zrejmé, prečo prokurátor do skutku

nezakomponoval trestnoprávny rozmer uplatňovania si odpočtov a nadmerných odpočtov firmy JPF, s.r.o., ktorej konateľkou bola obžalovaná. V konečnom dôsledku teda v neprospech obžalovanej z hľadiska rozsahu skutku nebolo možné vyhodnotiť ani to, že viaceré vo veci vypovedajúce osoby (čo bolo súdu známe z pôvodného spisu) jej zaangažovanosť do schémy opisovali vo výrazne vyššej miere, než to do skutkovej vety včlenil prokurátor.

Aj za tejto situácie však rozsah činu opísaný najmä v bode 2.1.2. bol v schéme naozaj signifikantnou vetou a konečná suma uplatňovaných odpočtov sa vyšplhala cez sumu dvoch miliónov Eur. Rovnako závažným faktom vo vyhodnocovaní okolností majúcich vplyv na úvahy o výmere trestu v negatívnom smere voči obžalovanej je skutočnosť, že obžalovaná je bývalou štátnou zamestnankyňou, ktorá dala k dispozícii svoje vedomosti i skúsenosti súvisiace so špecifikami daňových konaní i znalosťami náležitostí účtovných dokladov skupine, ktorá vo svoj prospech deformovala svoje daňové povinnosti.

Obžaloba (čo obžalovaná prijala) ju dáva na jednu úroveň s osobami, ktorým bol uložený nepodmienečný trest - najnižší vo výmere štyroch rokov. Je síce pravdou, že z tejto skupiny osôb sa nikto nepriznal, a tak nebolo možné u nikoho z nich priznať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák., čo nebol prípad obžalovanej. Tieto skutočnosti však nemali na vec tak dramaticky vplyv, ktorý by sa premietol do eventuálnych úvah súdu o možnosti uložiť tejto obžalovanej podmienečný trest odňatia slobody, ako to navrhol prokurátor. Mimoriadne okolnosti prípadu, podobne ako u ostatných obžalovaných, najmä v súvislosti s hierarchizáciou skupiny a výmerami udelených trestov osobám na vrchole hierarchie teda nastali a trest bol ukladaný „pod“ zákonnú sadzbu, avšak u tejto obžalovanej nenastali okolnosti (najmä vyššie opísané), ktoré by odôvodňovali umožnenie podmienečného odkladu výkonu trestu, prípadne s probačným dohľadom. Obžalovaná bola dôležitým členom skupiny a jej pretraktovaná snaha a ochota spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní je s ohľadom na znalosť aj súvisiacich spisov minimálne otázná. Priznanie sa v poslednom štádiu trestného stíhania je púhym priznaním sa, pričom vzhľadom k známym okolnostiam prípadu nie je možné ho vyhodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v napomáhaní objasňovania trestnej činnosti - najmä ak v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania zo strany obžalovanej boli učinené v prevažnej miere výpovede, ktoré nijak neobjasňovali fiktívny charakter účtovných operácií a obžalovaná tvrdila, že išlo o riadny obchod s reálne existujúcim tovarom. Za takéhoto stavu aj „usvedčovanie spoluobžalovaného D.“ nie je plnohodnotným prispievaním k odhaleniu pravdy a v konečnom dôsledku môže byť vyhodnotené ako účelové bez reálneho efektu - usvedčenia spolupáchateľa (to síce neznamená nemožnosť aspoň čiastočne uveriť takémuto „usvedčeniu“, avšak v žiadnom prípade nemožno konštatovať, že trestná činnosť ešte stíhaných i už odsúdených osôb bola odhalená na základe výpovedí obžalovanej Ing. D. A.).

Číže v konečnom dôsledku priznanie sa obžalovanej malo efekt na konečnú výmeru trestu (tá by sa v prípade nepriznania pohybovala v rozmedzí, ako boli potrestaní ostatní páchatelia z tohto stupňa riadenia), avšak len do tej miery, že jej bol vymieraný nižší trest než páchatelom s porovnateľnou pozíciou. Trest nespojený z jeho výkonom v prípade miliónových daňových podvodov u páchatelov, ktorí neboli len zneužití, ale konali v priamom úmysle a s plnou znalosťou zapojenia sa do fiktívnej schémy tovarového toku simulujúceho nároky na daňové odpočty by nebol trestom v súlade so zákonnými zásadami trestania a nadnesene povedané by boli doslova výsmechom spravodlivosti. Zaradenie obžalovanej pre výkon uloženého trestu je odôvodnený iba tým, že v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebola vo výkone trestu odňatia slobody". Koniec konštatácie z rozsudku špecializovaného trestného súdu.

Odvolací súd k tejto argumentácii špecializovaného trestného súdu dáva do pozornosti najmä to, že prvostupňový súd bez opory v zákone vytýka prokurátorovi uzatvorené dohody o vine a treste s relatívne miernymi trestami. Následne však akceptuje uloženie miernejších trestov u páchatelov, ktorí sa nepriznali. Napriek viazanosti súdu so skutkovou vetou obžaloby, spochybňuje žalovaný skutok tým, že mu nie je známy dôvod, prečo prokurátor do skutku nezakomponoval vo väčšom rozsahu uplatňovanie odpočtov firmy JPF, s.r.o., ktorej konateľkou bola obžalovaná, bývalá štátna zamestnankyňa s vedomosťami pri vyberaní daní. Rozsah činu uvedený v bode 2.1.2. bol cez 2 milióny Eur,

prvostupňový súd však opomenul uviesť, že na tomto následku mali účasť aj ostatní spolupáchatelia a že bez ich aktivity by zrejme takýto následok nenastal, pričom však Finančnej správe bol reálne spôsobený nedoplatok vo výške necelého milióna Eur.

V ďalšom polemizuje o priznaní obžalovanej, ktoré sa javí ako účelové, ktorému nie je možné v celom rozsahu veriť a na podklade toho neakceptoval návrh prokurátora ohľadne podmieneného trestu odňatia slobody. Prvostupňový súd teda pri ukladaní trestu spochybňuje vyhlásenie obžalovanej, ktoré bolo prijaté uznesením bez toho, aby si ešte predtým ozrejmil skutočnosti uvádzané prokurátorom, prípadne obžalovanou, resp. aby toto vyhlásenie obžalovanej neprijal, čo však neurobil.

V zmysle § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal, alebo sa snažil získať majetkový prospech. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak to odôvodňuje výška uloženého peňažného trestu a osobné a majetkové pomery páchatela, môže súd rozhodnúť, že peňažný trest zaplatí odsúdený v mesačných splátkach. Súčasne určí ich výšku a lehotu v dĺžke najviac jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, do ktorej musí byť peňažný trest zaplatený. Podľa odseku 5 tohto ustanovenia peňažný trest súd neuloží, ak by sa tým zmarila možnosť náhrady škody spôsobenej trestným činom.

Podľa § 57 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatela. Peňažný trest neuloží, ak je zjavné, že ho odsúdený nebude schopný zaplatiť.

Pri ukladaní peňažného trestu prvostupňový súd vôbec neskúmal zárobkové a majetkové pomery obžalovanej, hoci to zákon výslovne požaduje. Navyše obžalovaná aj prostredníctvom obhajkyne v záverečnej reči poukázala na to, že nebude reálne v súčasnosti schopná peňažný trest, vo výške ako ho navrhol prokurátor zaplatiť. Dôkazy, ktoré k tejto otázke boli vykonané (oboznámenie sa s odpisom registra trestov a výsluch obvinenej), boli nedostatočné. Ak súdu nepostačovali dôkazy založené v spise vzťahujúce sa k majetkovým a zárobkovým pomerom obžalovanej, bol povinný si takéto ďalšie dôkazy zaobstarat' a vykonať. Okrem toho súd pri ukladaní tohto druhu trestu neprihliadal vôbec k spôsobenému následku, resp. k zamýšľanému následku (ktorý nebol spôsobený pre daňovú kontrolu), a to v podiele, na ktorom mala obžalovaná nepochybne účasť. Až po takomto doplnení dokazovania musí súd zvážiť, či pre uloženie tohto druhu trestu sú splnené všetky zákonné podmienky ako aj to, prečo ostatným už odsúdeným spolupáchateľom nebol tento druh trestu uložený. Súd musí pri ukladaní tohto druhu trestu zvážiť aj to, či uložením peňažného trestu nedôjde k zmareniu zaplatenia daňového dlhu, samozrejme v prípade ak daňové úrady už rozhodli o dorubení daní.

Prvostupňový súd uloženie peňažného trestu odôvodnil opäť stroho s poukazom iba na to, že pre to boli splnené všetky podmienky. V súlade so zákonom a v rámci umožnenej sadzby bol uložený i náhradný trest odňatia slobody, ktorý sa v zásade aplikuje v prípade zmarenia výkonu peňažného trestu.

Nesprávne je aj rozhodnutie podľa § 288 ods. 1 Tr. por., ktorým Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Správne tento subjekt nemal byť vôbec už v prípravnom konaní ako poškodený pripustený do konania, dokonca s nárokom na náhradu škody. Ak sa tak stalo chybou orgánov činných v trestnom konaní, v konaní pred súdom mal byť z tohto konania rozhodnutím senátu vylúčený. Najvyšší súd má za to, že v trestnom konaní, predmetom ktorého je prejednanie a rozhodovanie o daňových trestných činoch si nemôže postavenie poškodeného uplatňovať žiadny subjekt. Povinnosť doplatenia prípadných chýbajúcich odvodov na daniach a poistnom, respektíve vrátenie nadmerných odpočtov vyplýva priamo zo zákona ako napríklad zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších zákonov (§ 56 a nasledujúce) účinný do 1. januára 2012. O týchto povinnostiach výlučne rozhodujú iba daňové orgány. Nelogické a odporujúce je preto odkázanie takéhoto orgánu na akékoľvek konanie, ale aj jeho poučovanie súdom o právach poškodeného, keď mu takéto procesné postavenie neprislúcha. Následok spôsobený daňovými trestnými činmi (uvedené v treťom diele, piatej hlave Trestného zákona č. 300/2005 Z.z.) nie je škoda v zmysle § 124 - § 126 Tr. zák., ale skrátenie dane a poistného, resp. zadržanie a neodvedenie splatnej dane a poistného alebo uplatnenie nároku na vrátenie

dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane, čo je možné súhrnne označiť ako daňový dlh.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výrokoch o trestoch a náhrade škody a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Objasnenie všetkých rozhodných skutočností viažucich sa k výrokom o treste si vyžaduje, aby prvostupňový súd zopakoval niektoré dôkazy, prípadne, aby doplnil dokazovanie vo vyššie naznačených smeroch. Vzhľadom na túto potrebu je zrejmé, že odvolací súd by toto dokazovanie vykonal iba s neprímeranými ťažkosťami. Navyše v prípade rozhodnutia odvolacím súdom o nových sankčných výrokoch by došlo k skráteniu práv obžalovanej v tom smere, že by proti takémuto rozhodnutiu nemohla podať riadny opravný prostriedok - odvolanie. Preto bola vec vrátená súdu prvého stupňa.

Výrok o vine v napadnutom rozsudku zostal týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý a nadobudol právoplatnosť dňom 15. novembra 2017.

Prvostupňový súd je týmto rozhodnutím viazaný. Jeho úlohou v ďalšom konaní bude doplniť dokazovanie v naznačených smeroch ohľadne výrokov o trestoch a náhrade škody, vykonané dôkazy zákonným spôsobom vyhodnotiť a zreteľne ich premietnuť do nových sankčných výrokov v súlade so zákonom. Keďže absentuje odvolanie v neprospech obžalovanej, v novom konaní nemôže dôjsť k zhoršeniu jej postavenia. V tejto súvislosti treba uviesť, že prokurátor, vzhľadom na svoj návrh na uloženie podmienecného trestu, nepodal ani odvolanie v prospech obžalovanej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z vyššie uvedených dôvodov rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.